

- „Jó, ha fiatalon tér meg az ember.” Nincs mögötte annyi eltékozolt év; lelkesen elhatározza, hogy az Urat akarja szolgálni (de ebben még meg kell tanulnia az Úrhoz igazodni, ne a saját elképzelését kövesse); még sokat tud tenni Krisztus szolgálatában. Amikor Jézusé lettem, irigyeltem azokat, akik nálam fiatalabb korban tértek meg.
- A zsoltár szerzője is fiatal korában „tért meg”, gyermeksége óta bízik az Úrban (5. v.). Csak az Úrral, Istenben leélt élet az, aminek a végén így lehet bizonytságot tenni. Aki a megtérése után „kényelembe helyezte magát”, elbízta magát, elfordult, bűnökben bukdácsolt, az az élete végén sem tudja így dicsérni Istent – csak bánkódhat, hogy elvesztett sok mindent, amit csak Isten adhatott volna neki.
- Hogyan kell nem elbízni magamat? Úgy, hogy egy életen át komolyan veszem, hogy mindent Istentől kaptam. Azt is, ami a megtérésem előtt megvolt: életem, erőm, képességeim, lehetőségeim. Azt is, amit a megtérésben kaptam: teljes bocsánatot, örök életet (ezért ne higgyem azt, hogy csak ez az élet van), békességet Istennel; Krisztust, aki „pártfogó az Atyánál, ha vétkeztünk” (1Jn 2,1), de aki „megőrizhet a botlástól” (Júd 24); tudok nem vétkezni, mert Istentől születtem. Ezután is tőle kapok mindent, a „földi” dolgokat is. Nemcsak az erőt, hanem a próbákat, a bajokat is. Azokat a helyzeteket, amelyeknek az elfogadásához hit kell. Olyan kérdéseket / problémákat, amikre ha találok is választ a Bibliában, idő kell, amíg Isten azon keresztül elvégzi bennem, amit akar: elgondolkodtat, arra készítet, hogy „feltározzak”. Vagy „csak” azért adja ezeket, hogy tanuljam meg, milyen az, ha Őt hagyom vezetni; ha Ő adja az erőt. Ha a saját erőmre támaszkodom, aggódnom kell, hogy van-e elég; mi lesz, ha megöregszem és „elfogy az erőm”. Ha Istenre, akkor bízhatok abban is (és kérhetem, 9. v.), hogy nem fog elhagyni akkor sem.
- Azt is tapasztalhatom, hogy használ az Úr: bizonyágtételnek használja az életemet, azt akarja, hogy mások az Ő munkáját ismerjék fel benne, és dicsérjék: „csodává lettem sokaknak” (7. v.), „szájam beszéli a Te igazságodat” (15. v.). Az átélt nehézségekből is bizonyágtétel lehet: „... megszabadított az Úr” (2Tim 3,11). Ha nem hiszek / kicsinyhitű vagyok, akkor azt mondom: „megszabadított / megszabadultam ebből a bajból, de köszönöm, nem kérek többé belőle”. Ha hiszek, akkor azt: „megszabadítottál, Uram, ezért ezután is rád bízom magam”.
- Aki benne él (belenőtt, belegyökerezett) Krisztusba, kérheti azt is, „ne szégyenüljek meg soha”, „szabadíts meg a gonosznak kezéből”. „A Te igazságod szerint ments meg”: azért könyörög, hogy legyen nyilvánvaló, hogy Isten igazságos: érvényesítse igazságosságát az ő (és az Ő) ellenségeivel szemben is. Tudja, hogy Istentől kap erőt és mindent, bizonyágot is tesz róla; ha őt legyőzik, úgy érezhetik, Istent győzték le. Azt kéri, hogy ezt ne engedje Isten.
- Isten érvényesítette igazságát Krisztus halálában. Ezt most még csak az látja, aki hisz. A világ azt láthatja, hogy a keresztyéneket (nem a „világegyházat”, hanem a valódi hívőket) nem lehet legyőzni. A „világegyház” beolvad a világba, ugyanazokat a célokat szolgálja, ezzel legyőzetik. A hívők nem olvadnak be, és ha szenvednek, ha elpusztítják őket, akkor is mindig vannak újabbak. Ezért könyörögnünk kell, és hívünk Jézushoz, akit lehet. Nem azért, mert különben megszűnik a hit, és akkor mégiscsak „legyőzték Istent”, hanem mert ezt Isten végzi általunk. Ezért munkálkodik bennünk is: hogy olyan életünk legyen, ami valóban Őrá támaszkodik, amin

meglátszik, hogy Ő formálta. Úgy alakít át, hogy rajtunk keresztül is üzeni tudjon a világnak: Krisztust, aki az Ő „utolsó szava”.

Zsolt 68,20 „Áldott legyen az Úr! Napról napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene.”